

Kihagytuk a ritmus = feszülés + lazítás természetes egyensúlyából a lazítást. Régi malmokban láthattuk: ha a molnár túl gyorsan öntötte a szemet a garatra, az megszorult, a gép nem bírta elnyelni, nem bírta ilyen sebesen befogadni, és így a garat felett felhalmozódás következett be, a működési egyensúly felborult, mert a gép „fejnehézzé” vált. Mi is ilyen „fej-nehézzé” váltunk, mert a befogadás természetes folyamatát nem követte a vele arányos mértékű „felszívódás”. A megértést nem követte az átélés, az eszmélődés, az „aktív csend”-ben sokirányú asszociációval való „megkötés”. Talán azért, mert féltünk az „elvesztegetett időtől”. Liba-tömésnek vetettük alá magunkat, de ettől csak elhájásodtunk, még jobban elnehezedtünk. A csendet csak valami negatív módon fogtuk fel, mint szellemi, vagy akarati tevékenységek szüneteit, melyek hossza vagy szaporasága rontja a teljesítménystatisztikát. Léthiányt láttunk benne, ürességet. Nem ismertük meg azt a csendet, ahol a lélek eszmélődik, csodálkozik, megittasul, az értés után „látni” kezd. Nem tudtuk, hogy a csend lehet „a lélek térdeplő helyzete az Isten előtt”. Másokkal láttatni csak az tud, aki maga is lát! Mi meg csak értettünk. Van olyan szabadidő, amikor az ember a különböző irányból érkező benyomásokat engedi egymásra. Hatni, és lelke mélyén ötvöződni. Ez az a titokzatos műhely, ahol a színtelen gondolatok meleg színeket kapnak, grafikából festmény, a metszetből dombormű lesz. Tudatom vásznára az értelem csak fekete fonállal sző, de tudatalatti világom mozgásba hozott titokzatossága színes szálakat sző bele alulról. E nélkül nem lesz szavam másokat magával ragadó, nem lesz hiteles, nem lesz egyénien meggyőző. Mozdulatlanul fekszem a rekamién. A Beethoven szimfónia egyszerűen megemeli és viszi magával a lelkem. Mintha csak imádkozna! -- észlelem a második tételnél. Egyidejűleg bekapcsolódnak azok a gondolatok, melyeket egy közösségben az imádságról mondtunk. Távolok nyílnak, asszociációk születnek. Ellenőrizhetetlenül, de boldogító, valami újat szülő varázssal működik a „boszorkány-konyha”, s mikor az Úr elé kerülök, lelkemben már minden regiszter működésbe lépett: a szegénytől, bűnbánattól kezdve a boldogító elragadtatásig. - Közben fel kell ugorjak, hogy papírra vessek valamit, ami nagyon kikíváncozik belőlem, hisz úgy érzem, hogy csordultig tele vagyok. És fogalmazok gondolatokat, melyek a papíron csak szürkén szerénykednek, de már alkalmasak arra, hogy mozgásba hozzák valamelyik testvérem lelkét... Aztán kopogtatnak, és jön dialógusra az éppen beütemezett személy. Lassan indul a beszélgetés, tapogatózva rázódunk hozzá a témához. Türelmesen válaszolok a kérdésekre. Egyre jobban belelendülök, aztán egy ponton megérzi a partner, hogy most már tapintatlanság közbeszólással megszakítani azt, aki „látja azt, amit

mond”. S ha csillapítva lendületem, elhallgatok, csillogó szemén látom, hogy nemcsak a pergő vita alkalmas arra, hogy embereket közelebb vigyen Istenhez. Vajon milyen tervekészítés, milyen lelki-vezetői ökonómia tudja nekem megmondani, hogy mennyi időt tölthetek el ott a rekamién? Vagy az idő-elszámoláskor melyik rovatba kellene ezt bejegyezni? Elvesztegetett, vagy megnyert idő volt ez?

(1973)

(folytatjuk)

VERSEK

HABOS LÁSZLÓ

Esőember

Barnabás fiamnak

Nem érted,
 hogy miért kelt fel, s miért süt a nap,
 ha felnézel az égre mindennap,
 de örülsz melegének.
 Nem érted,
 hogy miről szól megint neked a dal,
 amit újra énekelni akarsz,
 de örülsz zenéjének.
 Nem érted,
 hogy miért nyílt szánk hálaimára,
 hogy miért is gyúlt a gyertya lángra,
 de örülsz a fényének.
 Nem érted,
 hogy miért állít meg ismét kezem,
 ha elhagyod a körülzárt kertet,
 de örülsz ölelésének.

Véremtől vérzek

Miért bántasz
 amikor én szeretlek téged
 bántásod úgy fáj
 eltörött tükörképem
 Miért marsz húsomba
 mikor az asztalon ma is van éték
 frissen sült kenyeret
 s égi szavakból írt könyvet
 találsz a terítéken
 és pár csepp könnyet
 a pohár borban
 ma nem adhatok többet.

Miért bántasz
 amikor a jobbik felem testével
 táplált óvott védett
 s hullatott sokszor könnyeket érted
 bántásod úgy fáj
 mert véremtől vérzek
 Miért bántasz
 amikor ordasként üvölt érces hangod
 bántanak a szavak
 még gyenge ütésre lendült karod
 de már félek
 félek tőled s félek önmagamtól.

Sors mortalis

*önmagamnak
 (és e vers olvasójának)*

Sorsom
 tán, hogy költő legyek
 gondolataim,
 (ó, mily kevés)
 gondolatait
 (ó, mily merész)
 valahogyan rímbe szedtem.
 Kaptam –
 mondják – költői vénát,
 szépérzékét,
 (talentumként)
 s lám az élet
 (ami amúgy az Úré)
 sodort felém néhány témát.
 Leírtam
 hát könyvbe sok versem,
 olvashatjátok,
 (elsőként az Isten)
 – ja, hogy égbekiáltó,
 (mint oly sok minden)
 a sorok közt van el

HORVÁTHNÉ BAJAI ÉVA

Születésnapra

Kilencvenéves az alapítód, Bokor –
 Meglepetés Neki ez a kis rímcsokor.
 Ajándék, mellyel meglepem
 e hideg téli reggelen.

Paptanárnak az Úr öt korán elhívta,
 ha lányra mosolygott, azért meg se szidta.
 (Legjobb nekem itt Vácott hallgatni Veled,

Istenem, hadd legyek egészen a Tied!)

Mire felszentelték, a Föld már rengett,
 Gyüleletről, s nem szeretetről zengett.
 De mikor szétvált az Oltár meg a Trón,
 Új világ nyílt ki: Eu-angelion.

S kezdte ő hirdetni ország-világnak,
 A parasztfiúnak, s a polgárleánynak.
 -Térjen meg a tőkés? Arra nem érek rá!
 Magyarázta tettét rettegett ÁVÉHÁ.

Nem jött kötél, csak sokévi börtön.
 (Majd odakinn időm másképp töltöm,
 Népet ez tán nem gyűjtök magam köré;
 Balek már nem leszek én soha többé!)

Szabadult, s hajtotta az a szomjas lelke,
 Jézusunk szavait ő ízekre szedte.
 S csak ezekről beszélt (fontos mi lenne más?)
 Így lett tavasz újra, a „másod- virágzás”.

Múltak az évek; nőtt Bokor és Karaj,
 megingott néha alattunk a talaj.
 S ahogy lassan-lassan a diktatúra puhult,
 Az elvtárs, meg az úr egyre jobban tunyult.

Később meg eljött a nagy-nagy módszer-váltás,
 Biz’ nem tudom, testvér; átok ez, vagy áldás.
 Ne ezt firtasd Te sem; zsoldárt énekelj,
 S ha gyermekhangon szól, rá Te így felelj:
 „Az Úristen őriz engem”.

VEÉR ISTVÁN TAS

Morfondír
 (ars dialecticae)

Ha csak befelé hajlok
 ponttá válok majd.
 pont.. .. – le kellett írnom, mert nem látszik.
 kifelé nyúlva céloom
 az egyenes, azaz -----
 --> a végtelen.
 Végtelen.
 Le kellett írnom, mert nem látom.

(2017.szept.20.)